

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: ГЖ-4054/10
Дана 19.01.2011. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Милорада М. Јанићијевића, као председника већа, Драгијане Дробњак и Росе Терзић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца В. Б. из Ј., кога заступа пуномоћник Д. М., адвокат из Ј., против туженика М. Д. из Ј., кога заступа пуномоћник Ж. С., адвокат из Д., ради накнаде штете, вредност спора 250.000,00 динара, решавајући по жалби туженика М. Д. на пресуду Основног суда у Јагодини 5-П-482/10 од 11.08.2010. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2011. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Д. М. из Ј., па се пресуда Основног суда у Јагодини 5-П-482/10 од 11.08.2010. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Оспореном пресудом у ставу 1. усваја се тужбени захтев тужиоца В. Б. из Ј., па се обавезује тужени М. Д. из Ј. да тужиоцу због правних недостатака продатог возила, марке „Мерцедес 123“, рег. број ЈА-..... произведен 1979. године, који је тужилац купио од туженог по уговору о купопродаји број 170/2005 од 28.06.2005. године исплати и то: на име претрпљене штете због обезбеђења другог возила за обављање делатности у периоду од 01.01.2006. године до 31.03.2007. године, износ од 264.909,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2010. године па до исплате и на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 01.04.200. године до 30.10.2007. године износ од 157.687,00 динара са законском затезном каматом на исти износ, почев од 30.04.2010. године па до исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. У ставу 2. обавезује се тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 157.300,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења.

У законски одређеном року жалбу на наведену пресуду уложио је тужени и исту побиија због непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба ЗПП и погрешне примене материјалног права с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и одбије тужбени захтев тужиоца или пак укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући оспорену пресуду у смислу одредбе чл. 372 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је нашао:

Жалба туженог није основана.

Правилно је поступио првостепени суд када је одлучио као у изреци пресуде. За своју одлуку дао је јасне и разумљиве разлоге које у целости прихвата и другостепени суд.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба ЗПП из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 на које суд пази по службеној дужности, па ни оним на које се у жалби указује. Као битна повреда се наводи чл. 361 ст. 2 тач. 12, а то је да дати разлози за доношење овакве одлуке се не заснивају на доказима изведеним током поступка и да дато образложење не оправдава донету пресуду. Ови наводи жалбе се не могу прихватити као основани јер пресуда има разлога о одлучним чињеницама, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и правилно је примењено материјално право.

На основу изведених доказа које је првостепени суд ценио у смислу чл. 8 ЗПП, утврђено је да је дана 28.06.2005. године тужилац В. Б. у својству купца закључио уговор о купопродаје број 170/05 у самосталној Агенцији Д. са продавцем И. Ј., кога је по овлашћењу број 1602 заступао тужени М. Д., да је предмет купопродаје било путничко возило марке „Мерцедес“ са рег. ознаком ЈА-..... Поменуто возило је било власништво туженика, а само се формално водило на претходног власника И. Ј. Купопродајна цена по уговору је била 135.630,00 динара. Утврђено је да је дана 23.12.2005. године од стране СУП-а тужиоцу одузето возило, о чему је издата потврда, да је решењем Министарства финансија обустављен прекршајни поступак против тужиоца због прекршаја и чл. 332 ст. 3 у вези чл. 334 ст. 1 тач. 1 Царинског закона, а истим решењем тужени М. Д. је оглашен одговорним због прекршаја из чл. 332 ст. 3 у вези чл. 334 ст. 1 тач. 13 Царинског закона и ово возило је враћено тужиоцу 30.10.2007. године. У поступку је утврђено да продати аутомобил има правне недостатке који су се састојали у томе што је на шасији возила наварен комад лима са бројевима који потичу од другог возила, да је тужилац био савестан купац јер није знао за правне недостатке возила због чега је и ослобођен, а тужени оглашен одговорним.

На основу писмених доказа у које је првостепени суд извршио увид и то решења Агенције за привредне регистре од 19.06.2006. године, решења Одељења за привреду, буџет и финансије Општине Јагодина од 17.01.2005. године и потврде о извршеној регистрацији Министарства финансија Пореске управе од 05.06.2006. године као и изјаве сведока Т. Д., шефа саобраћајне инспекције и тужиоца у својству

парничне странке, утврђује се да је тужилац био регистрован као самостални такси превозник за период од 2005 до 2007. године. Према изјави сведока Т. Д. тужилац је обављао такси превоз, али возило које је од стране СУП-а одузето није имало решење о испуњености услова да буде такси возило. Приликом контроле тужилац је затечен да са овим возилом обавља такси превоз, али инспекција није могла да му забрани обављање те услуге обзиром да је имао пријављену делатност такси превоза, а само је могао да буде прекршајно кажњен због тога што са возилом које нема решење о испуњености услова обавља ту делатност.

На основу изјаве сведока Ђ. Ж. и тужиоца саслушаног у својству парничне странке, првостепени суд утврђује да је тужилац за период од 1.01.2006. године до 31.03.2007. године обављао такси услуге са возилом које је узео у закуп од сведока Ђ. Ж., па сагласно налазу и мишљењу вештака економске струке за овај период тужиоцу припада накнада у износу од 264.909,00 динара за колико првостепени суд и усваја тужбени захтев тужиоца. Такође, према налазу овог вештака за период од 1.04.2007. године до 30.10.2007. године, када је тужиоцу враћено возило, истом припада и право на изгубљену зараду, а која је од стране вештака утврђена на основу пореске основице на коју се пријављују такси превозници. Ово стога што у овом периоду тужилац није имао у закуп возило трећег лица са којим би остварио зараду.

У жалби туженог се управо указује на то да тужиоцу не припада право на накнаду за закуп и зараду због немогућности обављања делатности са разлога што ово возило није имало решење о испуњености услова за обављање такси превоза. Ови наводи жалбе се не могу прихватити као основани, јер је тужени у обавези да тужиоцу накнади стварну штету коју он трпи због немогућности обављања делатности. Према изјави сведока Т. Д., тужиоца у својству парничне странке, а изјаве туженог Д., који потврђује чињеницу да је пре продаје ово возило користио као такси возило, као и да је ово возило имало уграђен таксиметар, јасно се утврђује да је и тужилац обављао такси превоз са овим возилом без обзира што је чинио прекршај у управном поступку о чему сведочи сведок Т. Д. Он није имао друго возило за обављање такси превоза, а имао је регистровану и уредно пријављену делатност пружања такси услуга, због чега инспекција није могла да му забрани обављање делатности, већ је само могла да га прекршајно казни. Стога, прекршајно кажњавање у управном поступку не може бити од утицаја на право тужиоца на накнаду стварне штете коју је он претрпео због одузимања возила, а кривицом туженика. Такође, и позивање жалбе на Закон о превозу у друмском саобраћају и Одлуку о ауто-такси превозу на територији града Ј., по налажењу другостепеног суда нема никаквог значаја на другачију одлуку суда, јер ови прописи имају значаја само за управни поступак.

Позивање туженог да првостепени суд није на сигуран и поуздан начин утврдио да је тужилац трпео штету по основу изгубљене зараде за утужени период, јер нема ниједног доказа да тужилац није обављао делатност за време од 6 месеци, је без икаквог основа, јер у току првостепеног поступка тужени на те околности није предложио никакве доказе, а имао је могућности да доказује да је у тих спорних 6 месеци тужилац обављао делатност. Стога су, по налажењу другостепеног суда сви

наводи жалбе туженог неосновани па је првостепена пресуда потврђена у ставу један изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, а исти су од стране првостепеног суда одмерени сагласно чл. 149, 150 и 159 ЗПП, образложени су и специфицирани према важећој Адвокатској тарифи и тужиоцу су признати само нужни трошкови поступка.

На основу изложеног а сагласно чл. 373 ст. 1 тач. 2 и 375 ЗПП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Милорад М. Јанићијевић, с.р.**

